

© ROB WALBERS

Abt Lode Van Hecke: "Ik vind het belachelijk te denken dat we de laatste der Mohikanen zijn. Laat ons toch wat verder kijken dan onze eigen navel."

zou kunnen doen in mij. En plots – het klinkt misschien niet spectaculair maar voor mij was het ingrijpend – eensklaps tijdens een middagofficie, spraken de woorden opnieuw. Ieder woord van de psalm raakte me. Dat was een godsopenbaring die me met diepe vreugde vervulde."

Orval werd afgebroken tijdens de Franse Revolutie. Sommigen stellen dat de kerk nu de ergste crisis meemaakt sinds die tijden. Akkoord?

"Orval heeft een bestaansgeschiedenis van 950 jaar. Daar zitten veel ups-and-downs tussen. Over de Franse Revolutie zou de pastoor van Ars hebben gezegd: 'God heeft zijn middelen om de dorsvloer te veggen.' Dat vind ik een ongelooflijke uitspraak. God spreekt door de realiteit. Dat maakt me ook rustiger tegenover de huidige crisis. Het is ook een kans om dingen uit te zuiveren. Om te komen tot het essentiële. Ik zeg niet dat God de crisis organiseert, maar misschien is het wel een manier om ons te vragen: 'Voor wie doe je het? Voor het succes dat de kerk vroeger kende? Voor de façade? Of doe je het voor Mij?' Als gelovige kun je ook zo in het leven staan. Als een woestijnperiode waar je wordt gevraagd: wil je terug naar de vleespotten van vroeger? Of ga je door naar het beloofde land dat je nog niet kent? Goede tijden bestaan niet. Jezus had ook kunnen zeggen: 'Vader, laat ons die menswording van mij even uitstellen, want in Galilea zijn er Romeinen en dat gaat slecht aflopen.' Je moet je verzoenen met de tijd en plaats waar je geboren bent. Iedereen heeft zijn Romeinen."

Hoe schat u de rol van de cisterciënzerkloosters vandaag in. Zijn ze oases in de woestijn?

"Sommigen zeggen dat. Maar ik ben geen monnik geworden om een project waar te maken. Ik ben hier gekomen omdat ik ten diepste aanvoelde dat God mij hier wilde. Veel mensen zeggen ons dat het voor hen en hun geloof belangrijk is dat we er zijn. Dat is goed, maar daar wil ik niet te veel mee bezig zijn. Want dan word je slachtoffer van je eigen beeld. Je kunt je eigen vruchtbaarheid niet inschatten en dat is maar best zo. Wie zich helemaal geeft, is vruchtbaar. Voor mij is dat dé reden geweest om monnik te worden, want alle mensen die ik kende wier leven vruchtbaar was, waren mensen die zich helemaal gaven: voor hun gezin, zoals mijn moeder, voor de muziek zoals Sigiswald Kuijken, voor de studie zoals professor Antoon Vergote bij wie ik mijn eindverhandeling in theologie maakte, voor de arbeid zoals een metselaar die ik kende op een bouwkamp. Zij hebben mij geleerd dat vruchtbaarheid zit in de zelfgave. Geen mens had een vruchtbaarder leven dan Jezus."

Komen er ook jongeren naar Orval? En met welke vragen komen ze?

"Sinds zeven jaar organiseren we iedere zomer vijf dagen 'Orval jeunes en prière' (OJP). Omdat we een aanbod wilden doen, nu de traditionele referentiekaders zoals gezin, jeugdbeweging en parochie almaar minder naar het geloof verwijzen, en omdat we soms reacties kregen van oud-leerlingen die zeiden dat de twee dagen in Orval hen het meest waren bijgebleven van heel hun schoolcar-

rière. We proberen hen te leren bidden met de Bijbel, want dat is wat we het beste kunnen. Er is een programma met inleidingen over de Bijbel en veel gebed en liturgie, met als orgelpunt de zondagsviering. Op zaterdagavond is er stevast een speciaal officie in de ruïnes. Dat is zo'n symbolische plek dat ze geen enkele uitleg behoeft."

'Dat monniken zich opsluiten, vond ik als jongere onverantwoord.'

"Het doet me plezier te zien dat de jongere generatie wezenlijkere vragen stelt dan de vorige. Ze heeft minder wortels en minder ballast. Ze zet zich niet meer af tegen kerk en institutionele stellingnamen, want die kennen ze vaak niet eens. Ze vragen: 'Wat is bidden? Wat is geloven?' Dat zijn interessante vragen. Het is beter daar je energie in te steken dan in dingen die toch geen stand houden. Onze tijd biedt ook ongeziene kansen."

Als kind maakte u de tijd van het Tweede Vaticaans Concilie mee. Hoe schat u vijftig jaar later de impact daarvan in?

"Ik ben blij dat ik als kind de kerk heb gekend van voor het Concilie. Mijn ouders waren heel geëngageerd in het bisdom Brugge en ik zag hoe blij ze waren dat er veranderingen kwamen. Ik heb dat meegemaakt als een boeiend avontuur. Voor onze trappistenorde was de impact van het Concilie wezenlijk. Het deed ons teruggaan naar de essen-

tie. Ons heeft het Concilie bevrijd van een al te ascetische benadering die uiteindelijk ambigu was. Het deed ons weer aanknopen met de mystieke dimensie uit de middeleeuwen. De kerk ging van ascese naar mystiek en dat gold niet alleen voor de monniken. We leerden ook de kerkvaders lezen en vooral de Bijbel. Nog maar vijftig jaar geleden deed bijna niemand dat. Dat is toch enorme winst."

Hoe gaat het momenteel met de gemeenschap?

"We beleven een afslanking, zoals elders. Toen ik intrad waren er veertig monniken, nu nog zo'n veertien. Maar af en toe komen er nieuwe broeders bij. Onlangs een 48-jarige van Frans-Mexicaanse afkomst die in het zakenleven stond. En die plots in Orval aantroef waar hij al jaren naar op zoek was. Er zijn ook twee broeders uit Libanon gekomen. Die moeten hun plaats vinden in de gemeenschap. Die culturele openheid is typisch voor Orval. De Lama Karta komt hier geregeld met zijn boeddhistische monniken en er zijn moslims die naar ons komen. Voor mij was dat destijds een van de redenen om voor Orval te kiezen. We beleven ook de solidariteit met de vervolgte christenen, zoals nu in het Midden-Oosten. Dat is belangrijk, want dat doet je wezenlijk anders kijken naar de problemen die we hier misschien hebben. Ik vind het altijd belachelijk als sommigen ons voorstellen als de laatste der Mohikanen. Dat voor een kerk die 1,2 miljard aardbewoners telt. Laat ons toch wat verder kijken dan onze eigen navel."